

Arrest

nr. 194 671 van 7 november 2017

in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gallifortlei 70
2100 Antwerpen**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 30 oktober 2017 geïnterpelleerd door de Lokale Politie van Oostende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 30 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: C.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

De verblijfplaats van betrokkene is gekend, gezien zij bij haar vriend verblijft. Ondanks de verschillende controles van de wijkagent stelde mevrouw zich niet in regel. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Zij verblijft volgens haar eigen verklaring reeds sinds december 2016 bij haar vriend. Ook na navraag bij de stad Oostende blijkt dat er geen procedures lopen voor mevrouw en dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene onderneemt geen pogingen om haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart een Belgische vriend te hebben: S.(...) K.(...) (63.12.06.305-49). Zij verblijft reeds geruime tijd in zijn woning zonder haar verder in regel te stellen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in. Bovendien, geeft de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat S.(...) K.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Rusland. Zowel betrokkene als S.(...) K.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Zij kunnen verder ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaart een Belgische vriend te hebben: S.(...) K.(...) ((...)). Zij verblijft reeds geruime tijd in zijn

woning zonder haar verder in regel te stellen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in. Bovendien, geeft de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat S.(...) K.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Rusland. Zowel betrokkene als S.(...) K.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Zij kunnen verder ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

De verblijfplaats van betrokkene is gekend, gezien zij bij haar vriend verblijft. Ondanks de verschillende controles van de wijkagent stelde mevrouw zich niet in regel. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Zij verblijft volgens haar eigen verklaring reeds sinds december 2016 bij haar vriend. Ook na navraag bij de stad Oostende blijkt dat er geen procedures lopen voor mevrouw en dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene onderneemt geen pogingen om haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

De verblijfplaats van betrokkene is gekend, gezien zij bij haar vriend verblijft. Ondanks de verschillende controles van de wijkagent stelde mevrouw zich niet in regel. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Zij verblijft volgens haar eigen verklaring reeds sinds december 2016 bij haar vriend. Ook na navraag bij de stad Oostende blijkt dat er geen procedures lopen voor mevrouw en dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene onderneemt geen pogingen om haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaart een Belgische vriend te hebben: S.(...) K.(...) (63.12.06.305-49). Zij verblijft reeds geruime tijd in zijn woning zonder haar verder in regel te stellen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in. Bovendien, geeft de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat S.(...) K.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Rusland. Zowel betrokkene als S.(...) K.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Zij kunnen verder ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M.(...) . L, attaché , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de Lokale politie Oostende en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge,

de betrokkene, C.(...), E.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 30/10/2017.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

M.(...), L. (attaché) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 30.10.2017"

1.3. Op 6 november 2017 liet de gemachtigde van de staatssecretaris weten dat verzoekster uit het gesloten centrum werd vrijgesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht zou zijn tegen de vrijheidsberoving.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“(…)De bestreden beslissing werd verzoekster ter kennis gesteld op maandag 30 oktober 2017 (stuk 1). Verzoekster zocht via haar partner een raadsman dewelke op donderdag 2 november 2017 werd geraadpleegd.

De bestreden beslissing verduidelijkt expliciet wat betreft de mogelijkheid tot schorsend beroep in UDN dat de beroepstermijn in UDN 10 dagen betreft (stuk 1).

Onderhavig beroep wordt ingediend op de 7de dag (ofte de 5e werkdag) na aflevering van deze bestreden beslissing en is bijgevolg tijdig.

Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd met oog (gedwongen) terugleiding naar de Russische Federatie (stuk 1):

“het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingen-zaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland”

Verzoekster maakt bijgevolg het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat bijgevolg vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

“In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.” (RvV nr. 123.858 van 13 mei 2014)
Verzoekster heeft bijgevolg diligent gereageerd, terwijl de hoogdringendheid bewezen is.(…)”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 oktober 2017 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

3.2.2.3. De gemachtigde van de staatssecretaris maakte op 6 november 2017 (zie punt 1.3) een bericht over aan het Centrum voor Illegalen te Brugge met het verzoek om verzoekster vrij te stellen en een termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen te koppelen aan de verwijderingsmaatregel. In een mailbericht van 6 november 2017 aan de griffie van de Raad laat de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende weten: *“N.a.v. dit UDN-verzoekschrift werd beslist verzoekende partij in vrijheid te stellen (zie bijlage). De beslissing was gebaseerd op foutieve informatie van Stad Oostende. Door de vrijstelling vervalt het uiterst dringend karakter van de vordering. Bijgevolg zal er geen nota met opmerkingen worden opgesteld en zal er niemand van DVZ verschijnen ter zitting.”*

3.2.2.4. Ter terechtzitting wordt aan de aanwezige raadvrouw gevraagd of zij wenst te repliceren op het verval van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.2.2.5. De aanwezige raadvrouw benadrukt dat de bestreden beslissing *an sich* niet werd ingetrokken door de verwerende partij waardoor verzoekster desgevallend, na het verstrijken van de termijn van 30 dagen opnieuw zou kunnen worden opgepakt, zonder dat hiervoor een nieuwe beslissing dient te worden getroffen. Zij heeft dus geen enkele garantie dat de beslissing in de loop van de maand december niet ten uitvoer zou worden gelegd. Volgens de raadvrouw is de vrijstelling van verzoekster enkel een manoeuvre om te vermijden dat de Raad zich thans over de bestreden beslissing kan uitspreken, terwijl deze kennelijk onwettig is.

3.2.2.6. De Raad stelt vast dat het hierboven geciteerde artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat de tenuitvoerlegging van een beslissing imminent blijft, hoewel er niet

langer sprake is van een vasthouding. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn mailbericht laat uitschijnen dat de vrijstelling automatisch het verval van het dringend karakter tot gevolg zou hebben.

3.2.2.7. Zoals de raadvrouw van verzoekster terecht stelt, blijft de bestreden beslissing in het rechtsverkeer aanwezig. De Raad treedt de raadvrouw bij waar zij oppert dat er geen enkele garantie bestaat dat de gedwongen verwijdering van verzoekster niet ten uitvoer zal worden gelegd eenmaal de termijn van 30 dagen, die sedert 6 november 2017 aan het bevel werd gekoppeld, verstreken is. Hierbij dient te worden aangestipt dat een arrest volgens de gewone schorsingsprocedure mogelijk te laat zal komen om nog een nuttig effect te sorteren. Gelet op de normale behandelingstermijn binnen de gewone procedure, bestaat het risico dat de bestreden maatregel ten uitvoer zal worden gelegd vooraleer het beroep door de Raad zal worden behandeld. Derhalve dient de uiterst dringende noodzakelijkheid *in casu* te worden aanvaard (cf. RvS 23 september 2008, nr. 186.427).

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over

het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Verzoekster onderhoudt al gedurende twee jaar een duurzame stabiele relatie met haar partner K.(...) S.(...) dewelke een in België gevestigd Nederlander in het bezit van een E-kaart is (aldus EU-burger). Op 17 februari 2017 – tijdens legaal verblijf in hoofde van verzoekster alwaar zij toen mits een geldig visum kort verblijf in België was – dienden verzoekster en haar Nederlandse partner K.(...) S.(...) de stukken m.o.o. het afsluiten van een wettelijke samenwoning overeenkomstig art. 1476 B.W. in (stuk 5). Weliswaar pas op 27 oktober 2017 slaagde de Ambtenaar Burgerlijke Stand van de Stad Oostende er in om het “ontvangstbewijs voor de afgifte van documenten met het oog op de mogelijke registratie van een Wettelijke Samenwoning” af te leveren (stuk 2).

Welkdanige vertraging is hierbij volkomen voor rekening van de Stad Oostende alwaar de aanvraag van 17 februari 2017 uiteindelijk volledig bleek (en de Stad Oostende blijkbaar dus meer dan 10 maand nodig had om dit vast te stellen...).

Verweerder is bijgevolg vooreerst al niet correct in haar feitelijke motivatie van de bestreden beslissing waarin zij voorhoudt:

“Ook na navraag bij de stad Oostende blijkt dat er geen procedures lopen voor mevrouw en dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Betrokkene onderneemt geen pogingen om haar verblijf te regulariseren. (...)

Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in.”

Niets is minder waar.

De aanvraag werd op 17.02.2017 ingediend, en op 27.10.2017 werd een ontvangstbewijs afgeleverd. Pas op 30.10.2017 werd de bestreden beslissing genomen én gedwongen uitgevoerd door verweerder.

Bijgevolg:

Ofwel is verweerder leugenachtig in haar bewering dat zij navraag deed bij de Stad Oostende, gezien de Stad Oostende geen enkele reden heeft om te liegen omtrent het gegeven dat verzoekster en haar partner op 17.02.2017 een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienden (stuk 5) waartoe op 27.10.2017 een ontvangstbewijs werd afgeleverd (stuk 2);

Ofwel is verweerder manifest onzorgvuldig tewerk gegaan bij haar bestreden beslissing dewelke aldus genomen is strijdig met de materiële motivatieplicht alsook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het is duidelijk dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en daardoor manifest onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een ontvangstbewijs toe van haar verklaring van wettelijke samenwoning van 27 oktober 2017, een afschrift van de Omzendbrief van de Minister van Justitie en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf en een attest van Stad Oostende met verduidelijking dat verzoekster en haar partner al op 17 februari 2017 hun documenten m.o.o. afsluiten van een wettelijke samenwoning indienden bij de Stad Oostende (Verzoekschrift, bijlagen 2, 4 en 5)

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

3.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit v. Turkije (GK), § 93). Wat koppels betreft, kan het begrip ‘gezin’ niet worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dient dit te worden uitgebreid tot andere *de facto* gezinsrelaties buiten het huwelijk (EHRM 18 december 1986, Johnston & others v. Ierland, § 56; EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v Nederland, § 50).

3.3.2.5. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele vereisten omvat, moet het beslissingsproces dat aanleiding geeft tot maatregelen die een inmenging uitmaken in de rechten die door het verdragsartikel worden beschermd deugdelijk verlopen en afdoende waarborgen bieden (EHRM, 10 mei 2001, T.P. en K.M. v Verenigd Koninkrijk, §72).

3.3.2.6. In de bestreden beslissing wordt het bestaan van een gezinsleven zowel ontkend als bevestigd. Enerzijds wordt gesteld dat verzoekster bij haar vriend verblijft, hoewel eraan wordt toegevoegd dat *“(h)et bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats (niet) volstaat (...) om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden*

aangenomen.” Anderzijds lijkt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster wel degelijk te worden aanvaard, aangezien in de beslissing het volgende wordt overwogen: *“Zij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat S.(...) K.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Rusland. Zowel betrokkene als S.(...) K.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Zij kunnen verder ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen.”*

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te dezen bezwaarlijk kan worden betwist. Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoekster reeds sedert eind 2016 bij haar vriend verblijft te Oostende. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij zich reeds op 17 februari 2017 met haar vriend aanbood bij de diensten van de Stad Oostende met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning (Verzoekschrift, bijlage 5). Het ontvangstbewijs van deze aanvraag werd om onduidelijke redenen slechts opgesteld op 27 oktober 2017, waarbij tevens werd meegedeeld dat de registratie van de wettelijke samenwoning onmiddellijk met twee maanden werd uitgesteld (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoekster heeft dus wel degelijk stappen ondernomen om haar gezinsleven door de overheid erkend te zien.

3.3.2.8. In de beslissing wordt verzoekster verweten dat zij *“zich niet (heeft) aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden”*. Verzoekster heeft echter middels de bijlagen bij haar verzoekschrift naar recht weerlegd dat *“er geen procedures lopen voor mevrouw (...). Betrokkene onderneemt geen pogingen om haar verblijf te regulariseren. (...) Ze heeft geen verdere verblijfsaanvragen lopen en het koppel diende geen aanvraag tot huwelijk of wettelijke samenwoning in.”* Blijkens de stukken heeft verzoekster wel degelijk stappen gezet om een wettelijke samenwoning af te sluiten. De gemachtigde van de staatssecretaris miskent echter opnieuw de feiten en de beslissing vertoont een duidelijke tegenstrijdigheid waar hij overweegt dat *“Bovendien, geeft de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”* Uit niets blijkt immers dat verzoekster ooit huwelijksintenties zou hebben geuit. Bovendien stelde de gemachtigde van de staatssecretaris eerder uitdrukkelijk dat er geen aanvraag tot huwelijk werd ingediend, zodat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een *“weigering van het huwelijk”* die een *“contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven”* zou vormen.

3.3.2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft in zijn mailbericht van 6 november 2017 uitdrukkelijk toe dat *“(d)e beslissing was gebaseerd op foutieve informatie van Stad Oostende”* (zie punt 3.2.2.3). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou indruisen tegen de gedragsregels die het bestuur zichzelf heeft opgelegd middels de Omzendbrief van 17 september 2013 (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.3.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster dient te worden bijgetreden waar zij poneert dat de bestreden beslissing geenszins blijk geeft van een deugdelijke feitenvinding in het licht van haar gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is in de aangegeven mate kennelijk gegrond en bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Het ernstig middel dat de schorsing van de aangevochten akte verantwoordt, wordt hierboven uiteengezet. Bij uitvoering van de bestreden akte, zal verzoekster manifest een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplopen. Bij uitvoering van de bestreden beslissing zal verzoekster immers worden teruggeleid naar de Russische Federatie, waarbij zij terug gescheiden wordt van haar partner met wie zij een duurzame stabiele relatie onderhoudt. Daarenboven heeft verweerder de bestreden beslissing vervolgens laten opvolgen met een inreisverbod van 2 jaar, zodat er geen enkele twijfel kan bestaan over het gegeven dat een effectieve terugleiding naar haar land van herkomst – in strijd met alle bovenstaande – duidelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert aan verzoekster en haar partner. Dit betreft een onevenredige/disproportionele inbreuk op artikel 8 en 12 EVRM en artikel 23 BUPO. Net teneinde deze fundamentele subjectieve rechten te vrijwaren tijdens de behandeling van de aanvraag tot huwen of de aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben de Minister van Justitie én de Staatssecretaris voor asiel en migratie bepaald dat er een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering bestaat tijdens de behandeling van deze aanvraag. Deze bescherming gaat in vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs (ic aldus sinds 27.10.2017 – stuk 2).

Er kan dan ook niet worden betwist dat bij gebreke aan schorsing van tenuitvoerlegging van dit bevel enerzijds verzoekster en haar EU-partner een moeilijk ten herstellen ernstig nadeel oploopt, terwijl anderzijds de flagrante eigenrichting van verweerder zou worden gehonoreerd, wat onmogelijk de bedoeling kan zijn.

Hierbij dient benadrukt dat een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende is (RvS 100.400, 26 oktober 2001).”

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de

verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan haar gezinsleven in België en de scheiding van haar vriend door toedoen van de tenuitvoerlegging. Een verwijdering van verzoekster naar de Russische Federatie lijkt inderdaad niet verenigbaar te zijn met haar hangende verklaring van wettelijke samenwoning te Oostende, waardoor het nadeel in verband kan worden gebracht met de in het middel ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4.2.4. Bij de bespreking van het middel werd vastgesteld dat er bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk sprake is van een gebrekkige feitenvinding wat verzoeksters gezinsleven betreft. Er lijkt in haren hoofde sprake te zijn van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld. De vrijstelling uit het Centrum voor Illegalen te Brugge van verzoekster op 6 november 2017 is niet van aard om op dit punt op afdoende wijze rechtsherstel te bieden.

3.4.2.5. Bij afwezigheid van verweer op dit punt dient het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN